

Άγιοι 3 Ιεράρχες - Τρία αστέρια, τρία ποτάμια, τρεις φίλοι των νέων

/ Γνώμες

Ήταν τρία αστέρια φωτεινά... Ἐλαμψαν στο στερέωμα της Εκκλησίας μ' ένα φως υπέροχο, ένα φως ικανό να πυρπολήσει την Οικουμένη ολάκερη, ἀντικατόπτρισμα του ἀνεσπέρου φωτός της «τρισηλίου Θεότητας».

Ήταν τρία ποτάμια... Πότισαν το φρυγμένο ἀπ' τη φωτιά των διωγμῶν – πού μόλις είχαν κοπάσει – ἔδαφος της Εκκλησίας, το διψασμένο για νερό γάργαρο, καθάριο (είχαν αρχίσει οι μέρες των μεγάλων αιρέσεων). Τρία ποτάμια πού πότισαν την κτίση ολάκερη!

Ήταν τρεις χτίστες... Ἐχτίσαν «Βασιλειάδες» για να στεγάσουν κάτω ἀπ' τη στέγη της παρηγορίας τον θλιμμένο, της προστασίας το ορφανό, της ανακούφισης τον ταλαιπωρημένο, της στοργῆς τον αδικημένο, της περίθαλψης τον ἄρρωστο, της αποδοχῆς τον περιθωριοποιημένο, της φροντίδας τον γέροντα... «Το ψωμί, πού κρατάς κρυμμένο», ἔλεγαν, «ἀνήκει σ' εκείνον πού πεινά. Τα ρούχα πού φυλάς στην αποθήκη σου εἶναι του γυμνού. Τα υποδήματα πού τα ἔχεις καί σαπίζουν εἶναι του ξυπόλυτου. Τα λεφτά πού τα καταχωνιάζεις, εἶναι εκείνου πού δεν ἔχει». «Το

θεμέλιο της κοινωνικής ζωής», έλεγαν ακόμη, «καί ή ρίζα όλων των αγαθών είναι ή αγάπη». Γι' αυτό κι εκείνοι έχτιζαν πάνω σ' αυτό το θεμέλιο την αγάπη.

-Τήν αγάπη για τό Θεό;

- Την αγάπη για τον άνθρωπο;

Μη με ρωτάτε... Οί δυο αγάπες ήταν μέσα τους το ίδιο, ή μια πήγαζε άπ'την άλλη. Ήταν τρία διαμάντια του πνεύματος πού χάραξαν τις μεγάλες δογματικές αλήθειες της ορθόδοξης θεολογίας, τρεις γενναίοι απολογητές της συγγραφής. Ήταν τρεις ταλαντούχοι ρήτορες, φιλόσοφοι καί συγγραφείς. Τρεις βαθυστόχαστοι πανεπιστήμονες...

Κι όλες αυτές οι τριάδες ήταν μία. Ήταν οι Τρεις Ιεράρχες. Βασίλειος ό Μέγας καί ό Θεολόγος Γρηγόριος «συν τω κλείνω Ιωάννη τω την γλώτταν χρυσορρήμονι».

Μα λάθος! Λάθος.

Δεν ήταν... Είναι.

Είναι τρία ποτάμια αστείρευτα, πού 16 αιώνες τώρα ποτίζουν με τα νάματα του Χριστιανισμού καί του Ελληνισμού την κτίση ολάκερη.

Είναι τρία αστέρια ανέσπερα πού 16 αιώνες τώρα λάμπουν στο νοητό στερέωμα της Εκκλησίας.

Είναι...

Μα πιο πολύ άπ' όλα, τη μέρα της κοινής γιορτής τους, για όλους μας, είναι οι τρεις αληθινοί φίλοι των νέων. Εκείνοι πού μπορούν να λένε καί να το εννοούν: «Πάντα ήμίν δεύτερα έστω της προνοίας των παιδων». Γι' αυτό καί περισσότερο άπ' όλα τους τιμούμε σαν προστάτες των παιδιών καί της Παιδείας.

Γι' αυτό καί τέτοιες μέρες γονείς καί δάσκαλοι, όλοι όσοι ζούμε κοντά στον όμορφο κόσμο των παιδιών καί προσπαθούμε να τα μεγαλώσουμε «εν παιδεία καί νουθεσία Κυρίου», δεν μπορεί παρά να σκύψουμε, να δροσιستούμε καί να ξεδιψάσουμε, στα νάματα των «μελιρρύτων ποταμών της Σοφίας». Να γλυκαθεί ή ψυχή μας, να πάρουμε δύναμη μα κι οδηγίες πρακτικές για το δύσκολο έργο της ανατροφής τους. Δεν μπορεί παρά να χαρίζουμε στα παιδιά μας, κάθε φορά, 2-3 πετράδια άπ' τον απaráμιλλο θησαυρό της πλούσιας πνευματικής παρακαταθήκης των Τριών Ιεραρχών.

της πρεσβυτέρας Σοφίας Βαλμά-Γιαννίση

Δασκάλας